

grinnekende gezichtjes van Ciel en Letje en anderen, vele, vele anderen....

Een golf van bespotting kolkte om hem heen, sloeg meedogenloos op tegen zijn ridikule onbeholpenheid.

O ja, nu wist hij.... nu begreep hij.... oud was hij.... oud en zielig belachelijk....

Hij drukte zijn mager gezicht in het kussen en toen begon hij te huilen, gesmoord te huilen, met telkens opklagende snikken, hulpeloos, wanhopig als een ziek kind, dat schreit naar de troost der moederarmen, die het nooit meer kunnen bereiken....

VI.

Dien morgen stond Jan wat gemelijk te kijken naar de vlammentongen, die speelden om de houtblokken in den haard, toen Laurien binnenkwam met het bord arrowroot en het halfzachte ei.

Hij wendde zich om; door de smalle spleetoogen rilde een glanzing.

„Zoo.... Laurientje, brieg je de pap, me kind?”

„Asjeblieft meneer,” zei ze zedig, doch met een snellen, half schalkschen blik van wantrouwen.

Hij deed een paar stappen naar de deur, sneed haar zoo den weg af.

„Mag ik je noe es 'n lekker morgenkusje geven?”

Hij strekte een hand naar haar uit, maar ze ontweek hem met een sprongetje.

„Ja, dat kà-je net begriep!”

Hij lachte, volgde haar; het smalle gele hoofd op den pezigenek wat loerend gebogen; telkens, als met groteske dansbewegingen in zijn wijden kamerjapon, deed hij een grooten stap opzij, als ze poogde te ontvluchten.

Ineens had hij haar gegrepen bij den vollen blooten arm.

„Aje!” kreet ze. „Nee, dat 's gemeen, je niept.... je doe me zeer!”

„Nee.... nee....” fluisterde hij schorrig, zijn hoofd dicht bij haar jong gezichtje.

„Toe.... alla.... één kusje....”

Maar met een vlugge zwenking van haar lenig lijfje, had ze zich alweer uit zijn greep bevrijd, schoot weg, vluchtte achter de canapé, het gezichtje wat verhit in de worsteling, de oogen in jolige glanzing.

„Ik begriep nie, dajje de juffrouw nie kust!” hijglachte ze.

„Och nee.... och nee....” sprak hij, zich weer omwendend, terwijl hij opnieuw naar den haard ging met het air of hij zijn pogingen om haar te vangen opgaf.

Maar ze beet de witte boventandjes lachend in de onderlip, vertrouwde hem niet, volgde al zijn bewegingen; dan, zacht, als ze meende dat hij niet oplette, kwam ze uit haar schuilplaats, liep op haar teenen naar de deur.